

ЧАСОПИСЬ
для
руських родин.
Виходить щодня
крім днів по-
недѣлях і святах.

БУЖОВИНА

Редакція і адмі-
ністрація в Чер-
нівцях ул. Пе-
тровича ч. 2.
Передплата
10 зр.

Грецько-турецька війна.

По битвах, які позаходили в п'ятницю і в суботу між регулярним військом грецьким і Турками, виповіла Туреччина в неділю війну. З Атен відкликано турецького посла, а грецькому послови в Царгороді віддано папери. Командант турецької армії Едем-паша дістав приказ переступити грецьку границю. Порта розіслала обіжники до своїх амбасадорів при заграничних дворах, в котрім зазначає, що Греція перша розпочала війну, а заразом заявляє, що Туреччина і тепер ще готова завернути ся, коли те саме зробить Греція.

Оттак зачала ся вже явна війна, і то рівночасно в двох сторонах: в Тесалії і в Епірі. В віденських дипломатичних кругах надіють ся, що удасть ся обмежити війну лише на тих двох противників, що вже станули против себе. Аж коли би Греція брала гору, тогді готова війна розширити ся дальше, бо і другі балканські держави, як Болгарія, Сербія і Чорногора готові зірвати ся до бою, щоби ї собі щось скористати.

З боевища повно вістий, і то часто суперечних, бо інакше доносять з грецької, а інакше з турецької сторони. Зі всего здає ся, що в Епірі Грекам веде ся добре, за те в Тесалії не найліпше. Отсе подаємо вісти, які доси наспіли з одної і другої сторони.

З Атен доносять: Вість про виповідь війни викликала між Греками велике одушевлене. Король телеграфував до наслідника престолу, жертвуючи его вітчині і єї будучої доли. Турецький посол повідомив в неділю грецьке правительство о зірваню дипломатичних зносин і того-ж дня відїхав з Атен. Правительство відповіло на его повідомлене, що на Туреччину спадає одвічальність за війну, бо Турки перші почали зачіпку. Турецькі піддані дістали приказ опустити Грецію до 14 днів. На бажане турецького правительства поручив цісар Вільгельм німецькому послови опіку над турецькими підданими, проживаючими в Греції. Рада міністрів постановила запротестувати у дворів заграничних против напасти турецької. О півночі зібрав ся парламент при великім натовпі народу. Президент повідомив палату, що Туреччина виповіла війну. Посли зложили патріотичні заяви. Нарід прийняв вість з великим жаром. Парламент відрочив ся на необмежений час. Митрополит з Атенів припоручив цілому сьвященству відправляти молебні за успіх грецького оружя.

Наслідник престолу перебрав ся з Ляріси до Тирнави (в Тесалії на границі). Его жена лишила ся в Лярісі. Турки йдуть на Лярісу; грецьке войско здержує їх; страсти по стороні турецькій великі. Під Менексою, відки веде дорога до Мелюни, а дальше до Ляріси, вела ся завзята борба; Греки заняли там три важні позиції.

В Епірі бомбардують грецькі кораблі надморське місто Превезу; грецьке войско

йде на Превезу і Яніну. Місто Арту Турки опустили.

З Царгороду знов доносять: Грецький напад на Кранію відперто. По 28-годинній битві заняли Турки Мелюну і два грецькі порти. Турки посувають ся на перед, Греки утікають. Вчерашня борба скінчила ся занятим всіх грецьких становиск. Межи Мелюною а Тирнавою грецькі страти величезні. Один паша пав вчора під Тирнавою. Турки перейшли вже на землю грецьку. Вість про занятє Превези Греками не справджує ся.

Атени. Военна лінія розтягнула ся вздовж границі цілої Тесалії. Огонь з ручниць піддержують безнастанно, лиш з малими перервами. Битва під Менексою скінчила ся коло півночі.

Атени. Агенція Гаваса доносить, що напевно потверджує ся вість заняти Менекси через Греків.

Атени. Офіціальні депеші з Ляріси доносять, що грецькі войска заняли турецькі становиска від Нецера до Кутри по стороні Тирнави. Кількакратні напади приступом зі сторони Турків против становиск на горі Аналіпеїс відперли Греки та нанесли великі шкоди противникови.

Депеші з Ляріси доносять, що Греки відперли щасливо всі напади Турків та що Турки подали ся назад в глибину краю, щоби сконцентрувати ся.

Атени. Депеша з Трікаля доносить, що грецька бригада, котра боронила Ревені

Зроби собі сьвіт, який сам хочеш мати!

РОЗМОВА.

Петро. Кажу тобі ще раз, приятелю, перестань жалувати ся і зроби собі сьвіт, який хочеш мати.

Іван. Як то гадаєш?

Петро. Докладно так, як сказано.

Іван. Навіть своє найтісніше домашнє окружене не можна так уладити, як би бажало ся, а аж —

Петро. Тісне, дивоглядне окружене вправді тимчасом ні, але сьвіт. Бо сьвіт такий, який видиш, виглядає так, як его береш. Береш его серіозно, то він для тебе серіозний, береш его весело, то він тобі веселий. Що кругом себе видиш і сьвітом називаєш, то є лиш накоплене річий, то лиш будівляні каміня; і з того маєш собі побудувати одностайний сьвіт, як тобі до впадобі, сьвіт, в котрім чуєш ся щасливий після своєї вдачі.

Іван. Того хотів би я радо. Знаю также, як хотів би я то осягнути.

Петро. То вже дуже багато. Знаю людей, що хотіли би все інакше мати, як є, але не знають, чого хотять.

Іван. Так, приятелю, будувати хотів би я, але каміне будівляне, яке маю до розпорядимости,

не є до ужитку. Маю мешкане, так завинив чинш. Маю жінку, так має маму при собі. Маю доброго кравця, коли не боргує. Маю склеп, але ніхто не купує. Маю доньку з двома поклонниками; маєтному з них дає макогона, а жebraка любить. Я честилюбивий, а мої противники мене очорнюють. Приходять робота, шумить мені в голові, хочу спати, болять зуби. Хочу посовгати ся на леду, настає відмяк, хочу пройти ся, падає дощ. Заощаджу гроші для якої приємности, приходить післянець за податок. Здобуду собі для розривки песика, казять ся в околиці пси. Моргну до служниці, вже жінка передо мною. Куплю сьогодні вартістних паперів, падає завтра куре. Хочу потанцювати, ступає мені хтось на нагніток. Кину щоботом за котом, поцізаю право в зеркало. Хочу наставникови сказати гречність, бере він то за улазливість, хочу сказати правду, зве мене простаком. Хочу —

Петро. Прошу тебе, перестань. То стара історія про невзгодина.

Іван. Але власне се є то накоплене річий, є то каміне будівляне, про яке споминаєш, аби вибудувати собі красний сьвіт. Бери орліні кігті і заржавлі цвяхи і побиті фляшки і кулі снігу і сажу і болото з гостинця і коси жіночі і шевську смолу і стаєнні гралі і костюмахи і драгте з папери і сьміте — і будуй з того хату. Будуй, як потрафиш.

Петро. Я збудую. Я підожду, нім ті красні річи перегниють і землею стануть, з землі ви-

формує цегли і ними виставлю хату. Так приятелю, мусиш і з річами починати, що твое серце притісняють або ошукують. Кинь їх від себе, най переполовють а красний сьвіт стане сам з себе.

Іван. Ах так, тепер розумію. Ти філософ. Ти не зважаєш на добра і річи, що себе й тебе в просторони стісняють, ти переживаєш сьвіт ідеальний, то є, ти собі его лиш уявляєш, ти его маєш лише в виображеню. Тогди, правда можеш собі сьвіт уладити після впадобі.

Петро. А ти не хочеш робити так, як я?

Іван. Що за питане! Як би ти був правдивим філософом, то не поставив бо того питання, бо знав би, що я є, який я є, що інакшим годі бути. Яж знаю, що все на землі суєта, се досить часто я чув і сам пізнав. Що дня видиш нещасте, біду, запропащене того, що було колись блискучим і щасливим. Як сьогодні придбаю собі величавий замок, то знаю, що завтра винесуть мое бідолашне тіло із него. І про то бажую того замку. Моя натура сотворена для виявленя єї всіх даровань, мої змисли є, аби уживати. Я хочу жити. Хочу приробляти і знаю, що посідає мене не ущасливить. Хочу почестий і знаю, що мене не задовольнять. Конєць змаганю і придбаням — сувора смерть, то знаю. І про то не можу покинути земних річий і не хочу їх покинути.

Петро. Чому-ж скаржиш ся?

Іван. Бо скаржити ся то приємність нещасли-

поступила в долину коло Дамасі і обсадила місцевість Віглію, забравши Туркам цілу батарею. Кілька ватаг впало до Македонії.

Атени. Після автентичних справоздань про акцію грецької флотилії в заливі Амбракійським бомбардують два воєнні кораблі „Акціум“ і „Амбракія“ батарею в Скафідакі з добрим успіхом а чотири інші воєнні кораблі нападуть на Салатору.

Атени. Послідні вісти доносять, що твердиня Скафідакі цілком знищена, а грецька флотилія виладувала військо і оно забрало три турецькі батареї а кораблі відплили під Превезу, щоби єї бомбардувати.

Царгород. Командант другої бригади, другої дивізії Абдуль Єцель Паша згинув у предвчорашнім завзятім бою під Тирнавою. Після інформацій з Йідліц-Кіюску находять ся вже три турецькі дивізії на грецькій території. — Вістку про упадок Превези заперечують тут офіційально.

Царгород. Після депеші дневника „Ікдам“ з Єлясени мали заняті Турки укрілене грецьке становище Ілянїтєпе. Грецькі війська ратували ся утечею, Турки ідуть всюди наперед побідоносно. Погода сприяє.

Царгород. Запевняють, що Едем паша іде против Лярісі і має надію нині або завтра заняті єї.

Царгород. Після офіційального донесення закінчила ся передвчєра борба на цілій головній лінії операційній доконаним здобутєм всіх грецьких становиск і домів від Мелюни аж близько до Тирнави. Опір був завзятий, страти Греків великі. Страти Турків були дуже малі. Кілька турецьких офіцерів згинуло. Едем-паша концентрує війська. Вчєра а найдалше нині має він рушити з армією 60.000 людей против Тирнави і Лярісі.

Російська безсторонність і правда в звістках про Галичину.

З приводу статі професора ієтербургської Дух. Академії А. Лоухина: „Три дні в Червоной Руси.“ (Церковный Вѣстникъ 1896 р. Нра 41 — 43. 45. 49. 50 — 52.)

Скільки ні прийшло ся нам проглянути статий в російських часописах, написаних з пригоди святкування в Галичині 300-літнього ювілею Берестейської Унії, ані одна з них не дала нам жадної потіхи, жадного спочинку для душі. Ні в кого з російських письменників, як видно ся, не найшло ся ні сили, ні совісти за для того, щоби написати про сю річ як слід докладно, без усякої тенденції, цілком безсторонно й з щирою приязнею до спорідненої сторони. Весуди у них православно-політично-московський напрям перемітає почуття щирої, безсторонної душі, якийсь гордовито-захланний погляд зразу бе в очи всякому справедливому читачеві, прикро вражає по серцю й нищить останну терпеливість... Через це саме й та правда про унію й стан галицького народу, котру можна було-б назвати майже безупередною, обгортаєть ся в такий туман московсько-православної тенденції, що справедливому але несвідомому серцю й вона може зда-ти ся брехнею...

Теж саме вражінне роблять і з деякого боку більш менш цікавіші начерки з подорожі по Галичині проф. Лоухина, котрі він зважив ся оповістити перед російською публікою теж з приводу святкування 300-літнього ювілею Берестейської Унії. Аби-но почав читати єї начерки, то вже зараз вчуваеш, що страва, як то кажуть, пересолена; що ступінь далше, то все гірш автор переборщує, на кінци-ж стає й бридко й сумно за його оповіданя. Брудко найбільш то, що він так очевидячки пильно рахує про те, щоби здавати ся в своїм оповіданню безстороннім, правдивим й сердешним, прибирає всі способи, щоби впливати на серце, на чуття читача, — тоді як добре видко, що серця-ж то в оповідач не має і щирості йому тяжко бракує. Єї недостачі не можуть замістити ні поетичні малюнки, ні красномовні фрази, ні інші способи, на котрі так щедрить ся шановний професор. Маючи в запасі мало вартних подорожних вражін, він видимо силкуєть ся виобразити їх як ось більш-більш поетично.

Почавши з свого пробування в Почаєві, з переїзду через кордон, з їзди й огляду типів на залізниці, він зачинаєть ся у Львові, подає тутешні вражіння і сим кінчає. Цілих три дні проходить в цікавих спостереженнях: місцеві

краси, святости, етнографічні признаки і все инше — ніщо не лишаєть ся його бистрим поглядом, про все він кванить ся кинути чимало красних спочутих слів... Треба тут зауважити, що проф. Лоухин вже досить відомий є в російській духовній науці своєю прихильністю до поетичного викладу. Для запевненя можна лиш заглянути в його „Біблійну історію“, де він не впускає жадного випадку, щоби не описати або природу, або яку небудь добу, в формі навіть досить проблематичній, наприклад, — що тоді то чи тоді то сонце повинно було так то сходити, небо так то червоніти. Але се — нічого не в сїм головна річ тай біда.

В своїх подорожних нарисах шановний професор велике місце дає ріжним думкам своїм, міркуванням, історичним спогадам, запитаням — і тут його поетична душа теж немає ніякого вину і бродить занадто вже далеко. Через те його захід, висловлений в передмові до сих начерків, захід той, щоби „пролити своїм оповіданем скільки небудь світлу“ (перед російською публікою) на сучасні переважно релігійні обставини Галичини, видимо є даремне слово, або незбутня мрія, котра чим далш тим більш покидає автора. Згодом він сам уявляє якусь незвичайну несвідомість, навіть простацтво якесь, наче він нічого не чув і не знав досі про ті справи, які його зацікавили. Не так то багато, видно ся, можна було зазнати шановному подорожнику з трохденної своєї подорожі в Галичині... Але нащо тоді подавати такі поверхові спостереженя? Нащо туманити читачів?

Так, н. пр. зразу-ж, ще в Почаєві наш подорожник дуже дивуєть ся тому, що, як він видав ся, Прочан-Галичан не пускають з Австрії на прощу в Почаїв... Скоро-ж після сего він розказує, як до него підійшов місцевий українсь-прочанин і став йому скаржитись, що хотів би ще піти в закордонний уніятський монастир і там помолити ся, та туди не пропускають. В цьому разі автор не вважає на то, чому з Росії не пускають прочан в Галичину, — він тут вбачає лиш дивний приклад того, як то уніяти обманюють простий народ розповсюджуючи чутку, що й в них є „стопа“ Божої Матері, чудотворний образ й другі святости. Раз автор оповідає, що галицьких прочан з Австрії до Почаєва не пускають, а тут же знов якось перечить собі, кажучи, що їх було багато на празнику в Почаєві. Або ще, — наш подорожник якось дуже жахаєть ся того, що в Галичину не впускають релігійних цілком не шкодливих книжок російського (почаївського) друкованя... Чого-ж йому так жахати ся? Згадав би він про те, що в Росію заборонено приступ з Галичини усяких книжок україн-

вих. Я скаржив би ся, хоч би був богатим як Ротшильд, можним як цар, славним як Бісмарк, здоровим як чоловік природи в книжці Кнайпа, я скаржив би ся, бо і тогди був би я нещасливий. Нема щастя, оно бути не може, чоловік, цілий світ так уладжений, що годі бути щасливим.

Петро. От і маємо! Ти склав собі світ з гравецьких рахунків і болю зубів і нагнітків і податкових посланців і скажених собак і теців. Після того і твій світ уладив ся. Чому не добереш лучшего матерьялу? Таж він є! Світло сонця маєвого, задоволене здоровя, поцілунок твоєї жінки, погляд твоєї дитини, жар вина, оживляющий сон, одушевлене штуки: ба навіть новий сурдут кравця, підвешене паперів вартістних — самі цегли, котрими при добрій волі побудувати можна зовсім добірний, як не найприємнійший світ. — Любий приятелю! Чоловік має, як знаєш, дві руки, легку і тяжку. Одна бере судьбу легко, друга тяжко. Чоловік має двоє очий, ясновидюче і чорновидюче: ясне треба отворити, друге замкнути.

Іван. Дурне діло, де треба одно око прижмурювати.

Петро. Та бо ти невідповідне прижмурюєш, ти чорновидючим поглядаєш. Не дивуй ся, що мусиш скаржитись, і не дивуй ся, що я жалуватись не потребує. Струю собі світ, як мені подобає ся. Мій ґрунт під будову є спокій серця, мій будівничий — фантазія.

Іван. О ідеалісте!

Петро. Жадуй мене, висмій мене, вигни мене, що я ідеаліст, фантаст — але я щасливий.

Іван. Ти ним не є, ти лиш обманюєш себе.

Петро. Обманя себе, і ти ним будеш. — Вір мені, друже, світ для тебе не той, що дійсно є, але — повтаряю се — який видиш і приймаєш. Сказано, що Бог сотворив чоловіка після свого образу; сказано також, що чоловік собі творить Бога після свого образу; і вкінци можна сказати, що чоловік собі світ творить після того, який він сам. Веселий чоловік видить веселий світ, хорий видить терпіння, недовірчивий видить фальшивий світ, справедливий видить праведний світ, де правда побідить а неправда щезне.

Іван. Красенько дякую. Тому, що виджу лихий світ, мушу бути лихим чоловіком.

Петро. Не говорю нарочно про тебе, бо то виглядає так, що мене таки повести хочеш ad absurdum. Але се для всіх сказано: Хто строгий в виповнюваню своїх заводових обовязків, вірний для ближних, того не киче часто почуєш, щоби жалував ся на нещасний світ. Він буде терпіти, і єму деколи припаде кривда, але він то знесе: знаючи свою вартість задержить рівновагу і задовольнить ся собою; відверне ся від того, що єму не до вподоби, і приверне ся до того, що єго одушевляє, він поносить немов мід з цвѣтів в крижку свого серця, він в собі свій власний світ збудує і буде ним задоволений. Про него будуть дума-

ти, що він відказує ся, полишає, резиґнує, світом погорджує. І не будуть допускати, що він любує ся в радості житя, любови світа, уживаню світа і є щасливим, бо світ, то єго світ, збудований ним після потреби.

Іван. Можу собі уявити такого замкненого в собі чоловіка, але він стоїть як чужинець на землі, як чужинець свого століття. Єму бракує практичности, мудрости, він не дійде ніколи зверхної могутости, не відиграє ролі, він зрезигнує на технічні здобутки часу, на тисячі красних річий, котрі виставлені для дбалоґо і цікавоґо на ярмарку.

Петро. Ні, приятелю, він не зрезигнує. Противно все буде мати далеко краще, ліпше, доскональше, як то щоденщина дати може. Завдяки свому супокоеви душевному і веселости серця буде понад всім стояти, буде уживати зі всего світу сторону, не буде гризти ся стороною темною. Він придбає вічні добра і не стратить земних; неодно, що для других серіозне усліве житя і щастя, буде для него любою іграшкою, котра нічого не змінить на єго естві, чи є в єго посіданю, чи ні. Він суверенний.

Іван. А буде він свободний і від тих внутрішних конфліктів, що становлять судьбу, траґедию чоловіка?

Петро. Не буде свободний. Противно, тяжше буде терпіти, як щоденний чоловік; вину, як єї має, глибше почує, але він понесе кару геройско, отже вирівнає розлад і помирить судьбу. Вас жєне вина до розпуки. В вашій

ською мовою, які-б вони не були в своїм змісті. Також і далі наш подорожник в своїм оновіданні перед всім якийсь незвичайно жахаєт ся, — усе його прикро вражає, а найбільш такі спостереження, як то, — що не чуть нігде в Галичині російської мови, що всюди тут так стережуть ся москалів, що всюди тут під впливом польського утиску знищено руську бороду, або — що в друкарні львівського Ставропигійського інституту беззаборонно друкують ся старообрядческі книжки (От, лихо! Буцим то й сим житя не треба...) Жаль і смуток невимовний закрадаєт ся в душу нашого подорожника, коли він довідуєт ся, що галицький народ, взагалі щиро релігійний, вже добре звик ся з уніятськими справами. Освіченого професора не може задовольнити та звістка, що сей же народ не втерів поваги й до „православія“. Він од широго серця згоден ходити в Почаїв на прощу, волів би й в Київ, не цураєт ся своїх братів закордонних, не думає убивати їх якимись схизматиками. Така віротерпимість очевидячки дивує освіченого професора, він би зараз, як би міг, став би дорікати віруючим душам, що так не можна дивитись, що межі унією та православієм — ціла безодня і т. п. В сій річці наш професор уявляє й справді таку нетерпимість й дрібний фанатизм, що трудно надивувати ся.

(Дальше буде.)

НОВИНИ.

Чернівці, дня 21-го цвітня 1897.

Іменованя. Протопресвітер Ізидор Воробкевич іменованій членом краєвої ради шкільної для Буковини на решту часу теперішньої періоди. — Радник краєвого правительства Вільгельм Помпе іменованій презесом іспитової комісії державного права в Чернівцях. — Провізоричний комісар повітовий Людвик Вурцер з Радівців, провізоричний конципієт краєвого правительства др. Ераст Тарангул з Серету і провізоричний адюнкт будівництва Ілія Фінкельштайн з Чернівців іменовані сталими урядниками на тих самих становищах.

Др. Евзобій Мандичевскій, архівар і бібліотекар товариства приятелів музики у Відні, перебуває тепер в Чернівцях. В тутешнім музичнім товаристві він буде особисто диригувати пробами до нової православної служби Божої, котру відсвяткують дня 30-го цвітня.

розпуці ваша пронасть, в его карі его відроджене.

Іван. Добре, так се було-б для твоєї особи. Але що кажеш о прочих сотворінях, терлячих і нещасних?

Петро. Не завдаю їм смутку і стараю ся їх смуток улєкшити після моїх сил. Дальше тим не журю ся.

Іван. Як я завидую тобі твого становиска! Але я ненавиджу свѣт як ворога.

Петро. Люби его як приятеля!

Іван. Та що, коли я розчарований?

Петро. Говоринь про розчароване, от як би говорило ся про біль голови або про біль тіла. Як може тебе свѣт болѣти, коли він не лежить в твоїй природі, коли він тобі не приятний! Не воріг болить, але рана ним завдана.

Іван. Але-ж рану завдав свѣт.

Петро. Тебе болить твоє власне тіло. Ні, не розчароване тобі так доскулює, але біль твого я. Ти сам собі завдаєш болю, бо ти хорий. Ти чуєш, що-сь хорий, але не хочеш признати ся, спихаєш на свѣт. Кажу тобі, приятелю, старай ся поздоровити. Не свѣт треба переіначувати, але себе самого. Як ти здоров тілом і душею, тогді й свѣт тобі подобає ся. Впрочім, все належить до купи. Коли кожний малу частину свѣта поправить, якою він сам є, тогді стане свѣт чудесним, божим. Вір мені!

З німецького переклав С.

Тарифу для адвокатів виголовила комісія, вибрана тамтого року десятим вічем австрійських адвокатів, і скликає на перші дни мая нове віче адвокатів, котрому предложить до затвердження „тарифу належитостий для адвокатів в цивільних спорах правних“. Постанови тарифи узглядняють тільки високість грошевої суми, о яку ходить в спорі, без уваги на зукитий час і труд в процесі. Окрім того она установляє три класи для Відня, більших міст і менших міст, після котрих нормує ся високість платні.

Двір султана. На північно-східнім розі Царгороду, в огороді о просторони 120 акрів, відділенім від старого Стамбулу залівом „Золотога Рога“ і передмістями Пери і Галаятою вносить ся палата султана. В городі стоїть цілий ряд палаг (кіосків) обведених потрійним муром. Палати разом становлять резиденцію нинішнього султана. Положене резиденції є не тільки мальовниче але і стратегічне. Город, в котрім стоїть султанська резиденція лежить на узгірї званім Ільдіє (звізда). З того узгіря легко боронити 4 доріг, що ведуть до султанської палати. Пятнайцятьтисячний відділ війська міг би дуже довгий час опирати ся великій силі. Мармури резиденції, порфіри, золото, коври, зеркала, меблі, мозайки римскі і флорентійскі представляють доходи держави за кілька літ. Город, в котрім збудована резиденція має ціхи фантастичного міста з „Тисяч і одної ночі“. Ту вижолоблено великий став, до котрого спроваджують воду з Деркаса, ту нагромаджено екзотичних дерев і цвітїв, дорогих камінїв, рідких звірять та птахів по квітках. Тут і театр, куди заходить султан з гарему критим танком. Видатки двору султана пожирають річно ні менше ні більше тільки 150 мільонів. Если загальна сума доходів держави виносить 500 мільонів, на довгах 3 мільярди, то легко можна собі представити як фатальну аномалію творить коштовність султанського двора. Майже половина тих видатків йде на двірських урядників. Они то дістають і платню від султана, але ще різні коштовні дарунки і віктуали. Но того не досить, що-денно з рана і вечером дістають не тільки двірскі урядники, але їх родини а навіть їх знакомі так звані „tablas“. Є то великі таці деревляні заставлені сґравами, котрі вистарчають на поживлене кільканайцяти осіб.

В королівскім замку в Буді, сусіднім місті Пешту, запала ся земля в кількох місяцях. В наслідок того розпочали докладні досліди цілої околиці, бо обавляють ся, щоби не завалила ся катедря св. Матея, збудована на тїм самім ґрунті.

Легку смерть мав смеритований контролор податковий в Станіславові, 84 літний старець Посиф Топольницький. Він приїхав на латинські свята до сина до Львова і як положив ся в суботу спати, так рано знайшли его вже труном. Старшок чув ся цілком здоровим і не жалувал ся перед сном на жадні болі ані долягливості. Умер зі старости, бо вже его час прийшов був і справді, як то кажуть — заснув в Бозі.

Паперові підлоги. В Сполучених Державах зачинають тепер загально уживати підліг паперових. Запевнюють они тільки нових користий що в будучности правдоподібно всюди витиснуть з уживаня підлоги деревляні. Звісно, що в пинарах і щілинах підліг деревляних громадають ся звичайно бруд і порохи, розвивають ся шкідливі грибки і заразки. Повстає таке шпар є неможливе при підлогах, споруджених з одноцільної маси паперової. Крім тих взглядів гигієни і чистоти промавляє за приміненем паперу і то, що він є злим провідником тепла і голосу, а помімо твердості можна по нїм тихо ступати, не совгаючись. Ціна такої підлоги менша від підлоги деревляної. Ориґінальний є спосіб єї спорядженя. Можна єї кушити собі... в мішку. Є то порошок паперовий, подібний до муки і містить в собі малий додаток цементу яко средства сполучаючого. З муки тої робить ся рід тіста і масу ту виливає ся на підлогу, розвалковує ся рівномірно, а як маса висхне, надає ся їй фарбою вигляд дерева оріхового, дубового або магонового.

Ученик рабівником Маскус Оксгорн з Глущкова наїхав в Сучаві на купця Саломона Вернера в ціли рабунку і задав ему ножем кілька ран. Молодого проступника вже арештували і відставили де треба.

Про склад нової палати посольської подає дра Кольтмера „Parlamentarisches Jahrbuch“ такі цікаві подробиці: На 425 послів є 203 нових. Порівнявши з виборами з 1891 року зросло число послів німецьких з 177 на 205; чеських з 76 на 85; Поляків з 58 на 71; Італійців з 16 на 19; Хорватів з 7 на 9; Русинів з 8 на 10; Румунів з 4 на 6; Сербів з 1 на 2. Що до звания представляють ся відносини так. Число заступників промислу і ремесла зросло в новій палаті з 30 на 60, духовних — з 20 на 31, властителей землі і домів з 146 на 165, учителїв і професорів змаліло з 40 на 35, адвокатів і нотарів з 62 на 50, лікарів і аптикарів з 13 на 12; техніків, механіків, будівничих та інженерів з 12 на 8; урядників з 31 на 29; писателїв і журналістів з 14 на 9. В парламентарнім річнику уміщені і короткі житєніси послів. Деякі силветки досить цікаві. Річник подає вїнци і перегляд соймів враз з послами. Перший зошит того річника появил ся вже в 1888 році.

Смерть воробцям присудили рільніки околиці Парижа, до котрих префектура департаменту Секвани розіслала запитане, як они задивляють ся на ужиточність чи шкідливість тої птахи що до рільництва. 17 громад уважало воробця ані не дуже шкідливим ані не пожиточним, 5 громад домагало ся для него опіки а 46 громад жадало позволеня стріляти до воробців в кожній порі року і нищити їх. Воробець, кажуть его противники, так привичив ся до ростиної живности і находить єї всюду в такій скількоєсти, що змінив свої пташачі обичаї і не завдає собі труда шукати за хробачками та комахами. Через те він не приносить для рільництва жадного пожитку, а шкоди якір обить на поли, зїдаючи і витрясаючи дозріле зерно на пни, обчисляють в околиці Парижа на 200.000 франків.

Складки. В попереднім виказі зайшла помилка, що черновецько-руська громада зложила на бурсу за цвітень 12 зр. 50 кр., коли в дійности зложили 10 зр. 50 кр.; через те і загальна сума складок за 1897 рік виносить 129 зр. 7 кр. Дальші складки на бурсу Народного Дому: в домі уч. Петрачка з Самушина зложили на руки ч. Івана Бокачука о. Мелетій Галін 2 зр. О. Кантор 1-50 зр. о. Андрійчук з Онута 50 кр. надуч. Спинул з Брідка 50 кр., уч. О. Влад з Мосорки 50 кр., уч. Ів. Бокачук з Миткова 50 кр., уч. Гнідий з Брідка 30 кр., пані Петрачкова 20 кр., уч. Петрачек 10 кр. (разом 6 зр. 10 кр.) Руска Каса 2% дивиденди назначеної на добродійні ціли 1 зр. 28 кр. — разом з попередними за 1887 рік 136 зр. 45 кр. Сердечне Спасибіг!

Дрібні вѣсти. В Триєсті уграли на почті 30.000 зр. Арештовано кілька осіб. — Половину носа відкусив Прокій Заячук своему крєвнякови і за те засудив его станіславський суд на три дни арешту, або 15 зр. Дорога приємність! — На шляху тереспольської залізницї в Росії зустріли ся два поїзди. Локомотива і всім вагонів ушкоджені. З подорожних є 10 осіб тяжко скалічених а 4 легко потовчених. — У Львові падав вчєра через цілий ранок сніг і покрив ціле місто білим килимом.

Телеграми „Буковини“.

З дня 21-го цвітня 1897 року.

Відень. Німецький цїсар прибув о годні 11-ій в середу 21 цвітня. На двірці залізницї привитали его цїсар, архикнязь і достойники. Оба цїсарі уцїлували ся і устїгнули ся кілька разів як найсердечнійше. Після привитаня архикнязя і представленя достойників удали ся цїсарі в отвертїм поїзді до цїсарєвого двора а по дорогі витала їх безчисленна товпа народа радісними окликами: „Слава!“

Котвиця

Liniment. Capsici comp.

з аптики Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усми-
рюючий лік на втиране: по ціні 40
кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх
аптеках. Просимо жадати сей загально
улюблений лік просто під назвою
Ріхтера Liniment з котвицею
і приймати з остерожністю лише флаш-
ки зі знаням знаком охоронним „Котвиця“
бо лише ті правдиві.
Аптика Ріхтера під золотим львом у Празі.

**Розсадники виноної лози па-
рискої,** котра скоро дозріває, і не по-
требує дуже доброї землі, по 10 кр. за
штуку, можна дістати у п. Атаназія
Руснака в Чернівцях, улица Пумнула чи-
сло 4. — Зголошувати ся треба як най-
скорше, поки час.

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях

має на складі отсі свої виданя:

„ІЛЮСТРОВАНА БІБЛІОТЕКА“

для молодіжи, міщан і селян з року 1886, 1887,
1888, 1890, 1891, 1892 і 1894 по 1 зр. за роч-
ник, а всі 7 разом 6 зр.

„ЧУМА ГОРІЛЧАНА,“

сузна історія, для перестороги і науки. 80 сторін за 20 кр.

„Слова правди і науки“

з поезій Тараса Шевченка. Ціна 10 кр.

„25 повісток

для чемних діточок.“

32 сторін. Ціна 10 кр.

„ПРОСКУРКА“

Даруночок для руских діточок. Ю. Федьковича 10 кр.

На поштову пересилку треба додати по 5 кр.
за річник „Бібліотеки,“ а по 2 кр. за кож-
ду поодинокую книжочку.

Замовленя приймає й редакція „Буковини.“

Руским церквам і братствам церков-
ним поручаю:

Сьвітло церковне в великім виборі від
¼ фунта до 2 фунт. першої і другої яко-
сти, сьвітло столове і до павуків, віск чи-
стий пчільний на сьвітло, сьвітло з білого
воску різної величини і грубости. Кадила:
мішане, королівське, ладан і смирна.

НА СЬВЯТА!

Мука, славні дріжджі віденські Мав-
тнера, овочі полудневі і коріня в найлуч-
шій роді і як найдешевні.

Природні вина від 40 кр. до 5 зр. за
фляшку, на міру природне столове по 48 кр.
і 60 кр. за літру.

Поручаю мою ново-заложену руску тор-
говлю ласкавій памяти і опіці остаюсь
з глибоким поважанем

ІГНАТІЙ ВЛАСЮК,

Чернівці ул. Паньська ч. 35.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Хромового.

Із Найвисшого приказу

Его ціс. і кор. Апостольского Величества

устроює п. к. дирекція льотерійних доходів

XXXI. Ц. К. ДЕРЖАВНУ ЛЬОТЕРІЮ,

з котрої чистий дохід присьвятить ся

ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ

сеї половини держави, між ними і 6000 зр. на

„РУСКИЙ ДІМ НАРОДНИЙ“

в Чернівцях.

Ся льотерія обнимає **7816** виграних в готівці,

поділених на

148 виграних головних із **3834** попередними і **3834** слідуючими

в загальній скількості

165.000 корон в золоті та **100.950** зр. ринських а. в.

Тягнене послідує невідклично 10. червня 1897 о 12. год. в пол.

Оден льос стоїть 2 зл. ринських а. в.

Льоси продає і адміністрація „Буковини.“

Льоси можна купити і в ц. к. льотерійних урядах, у всіх льотерійних колектурах,
в продажах тютюну, в урядах податкових, поштових і телеграфічних, в конторах ви-
міни, в урядах стаций желізничих і др.

ДРУКАРНЯ „РУСКОЇ РАДИ“

в Чернівцях.

Перша на Буковині

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Народнім Домі

при улици Петровича ч. 2.

приймає всякі роботи друкарські в мовах рускій, польській і німецкій.

ДОБІР БУКВ ВЕЛИКИЙ.

Роботи виконує ся скоро, солідно і дешево.

Русини! удавайте ся з роботами до своєї рускої друкарні!

Хто хоче мати

добру і дешево

МАШИНУ ДО ШИТЯ,

най удасть ся до мене, то певно не
пожадує. Нові продаю дешевше як
векди, а употреблені, ще добре удер-
жані почавши від 20 зр. і то за готові гроші і на
виплат. Хто купить у мене нову чи стару маши-
ну, за реперацию не потребує журити ся, бо я ро-
блю тую безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Ру-
син і обелужу Ває по братньому

З поважанем

В. Данилевич,
машиніст у бровари Штайне-
ра в Чернівцях, при ул. зе-
лізничій (Bahnhofstrasse) ч. 26.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

Учительки, Німкні, або Русинки, що
вміє добре по німецки, до двох панно-
чок з 5. і 6. класи виділової, пошукує
о. Омелян Глібовицький, гр. кат. парох
в Циганах, о. п. Лосяч.

Для панів учителів!

INSPECTIONSBERICHT,**Jahresausweis**

і Шкільні повідомленя

(Schulnachrichten)

є на складі

в друкарні „Рускої Ради.“

Просимо о замовленя.

За редакцію відповідає **Осип Маковей.**